

[Hans Hedtoft.]

af Omegnsbanerne medført en Jordspekulation af fuldstændig fantastisk Karakter. Gaarde, som for faa Aar siden havde en Værdi af 70 000—80 000 Kr., staar nu til Priser op imod 1/2 Mill. Kr. I Rødovre blev en Gaard paa 60 Tdr. Land i 1936 købt for 120 000 Kr.; den solgtes i 1946 for 975 000 Kr. kontant. Paa 10 Aar var Prisen altsaa 8-doblet. Paa Brøndbyvester Egnen købtes i 1940 en Ejendom for ca. 70 000 Kr., bortset fra Løsøret; nu i Aar, altsaa kun 7 Aar senere, er den blevet solgt for 1 040 000 Kr., altsaa 15 Gange Købesummen.

Det bliver den jævne københavnske Befolkning, der gennem mange Aar af deres Arbejdsindtægt maa dække Omkostningerne ved dette helt utilbørlige Jobberi.

For øvrigt drives Grundprisen bedst muligt i Vejret rundt om i Landet. I en af Jyllands største Byer forhandler Byraadet i disse Dage om Køb af 30 Tdr. Land fra en Landejendom. Arealet er ansat til en Grundværdi af ca. 18 000 Kr., men Prisen er 325 000 Kr., altsaa 18 — atten — Gange saa meget. Disse formidable Stigninger, der hærger Landet som en Farsot, virker naturligvis ikke bremsende paa det Pristal, hvis Stigning Regeringen ellers, og med Rette, er saa bekymret for.

Jeg har fremdraget disse Enkelttilfælde, bl. a. for at gøre den højtærede Finansminister opmærksom paa Forholdet og efterlyse det givne Tilsagn om en Revision af den paagældende Lov.

Jeg vil dernæst gøre nogle mere polemiske Bemærkninger om Socialdemokratiets Stilling. Jeg vil gerne tage mit Udgangspunkt i en ledende Artikel i „Middelfart Venstreblad“. Jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til her og en enkelt Gang senere at bringe et kort Citat. Jeg har desværre glemt at notere Datoen, men for faa Dage siden fandtes i „Middelfart Venstreblad“, altsaa det radikale Blad, en ledende Artikel, hvori man først fortæller om Det radikale Venstres Stilling her i Salen og om, paa hvilke Omraader man har hjulpet Regeringen, og saa hedder det:

„Men vi har paa den anden Side ikke villet være med, naar det gjaldt Militærets Graadighed paa en Tid, da Arbejdskraften var nødvendig til alt andet og man intet ved om, hvad Danmark kan og skal militært, ligesom vi gik blankt imod den ufrisindede sønderjyske Skoleordning og nu gør det ved Kønssygdomslovens slette Affattelse. Her overlader vi gerne Støttepladsen til Socialdemokraterne, hvis Opgørelse om positivt Rigs-

dagsarbejde unægtelig baade bliver tynd og besynderlig for et Arbejderparti.“

Det er aabenbart Tonen og Optakten fra radikal Side til den kommende Valgkamp, maaske Kvintessensen af radikal Valgagitation, som vi kan vente den imod os. Enhver maa indrømme, at man sigter højt her. Man fortæller lidt om Militærdemagogi, og som Bevis for vore manglende Frihedsbegreber bruges der adskilligt, bl. a. ogsaa Loven om Kønssygdommenes Bekæmpelse.

Jeg savner i Øjeblikket Ord for parlamentarisk at karakterisere en Agitation med saa lavt et Sigte mod os.

Det samme gælder en hel Serie Artikler i Venstrepressen, hvori vi gøres ansvarlige for Typografkonflikten, til Fjender af Ytringsfriheden, til en ansvarsløs parlamentarisk Opposition, der er bange for at tage et parlamentarisk Ansvar, til et Arbejderparti, der har en stærk Repræsentation herinde, men ikke bestiller noget.

Jeg har, om jeg saa maa sige, i Embeds Medfør studeret Aviser i de sidste Dage og fundet dette frem, og jeg vil gerne, inden man nu, hvis det er Meningen, intonerer denne falske og disharmoniske Valgsang fra alle Landets Talerstole, sige et Par aabenhjertige Ord derom.

Maa jeg begynde med Typografstrejken og vor Stilling. Denne Strejke er en rent faglig og en lovlig Konflikt. Det er Demagogi, ligegyldigt hvorfra Paastanden kommer, naar det hævdes, at den er iværksat med det Formaal at begrænse Ytringsfriheden. Naar det beklagelige er sket, at store Blade i denne By er blevet ramt af denne Strejke, saa skyldes det, at de paagældende Blade er Medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening og dermed har taget Stilling i den sociale Strid, der altid vil være, saa længe vi har Organisationsforhold her i Landet, som vi har det i Øjeblikket, og det er under alle Omstændigheder fuldkommen urimeligt under nogen Form at ville søge i den politiske Agitations Tjeneste at gøre det danske Socialdemokrati her i Rigsdagen eller som Parti direkte eller indirekte ansvarlig for det beklagelige Indgreb i Ytringsfriheden, som denne fuldt lovligt Konflikt har ført med sig.

Den eneste Haandsrækning, der er givet til Ytringsfriheden, kom fra De samvirkende Fagforbund, der henstillede at fritage Dagbladene, men det blev omgaaende vist tilbage af Bogtrykkerforeningens Formand og derefter ogsaa af Typograferne.

Maa jeg spørge alle dem, der nu ensidigt retter Skytset mod Typograferne: Hvorfor misbilliger man ikke den Arbejdsgiverfor-